

בעזהש"ת

שיעור בספה"ק אור המאיר

מפי הגה"ח
רבי אברהם מרדכי אלתר שליט"א

• ספירת העומר •

ספירת העומר - בנין חדש שעדיין לא נבנה מעולם

לקבלת הגליון בדוא"ל
ולכל שאלה / הערה על השיעורים
ולענייני הפצה
ו/או לשאלות נוספות אל מו' הגה"ח רא"מ אלתר שליט"א
בחסידות ודרכי העבודה
ניתן לשלוח לכתובת המערכת
מכון 'תורת א"ס'
tam522511@gmail.com

או בפקס - 077-3181588

...

חדש! ניתן לשמוע את השיעורים השבועיים גם בקו דברי אמת ואמונה בשלוחה 3

ארץ ישראל - 5265*
(או 02-5011430)

ארה"ב 518-329-9186

אירופה 44-3303-9004-84

בשלוחה ייעודית זו מופיעים גם שאר שיעורי הרב שליט"א
בספרי פרי הארץ, תומר דבורה, שער היחוד והאמונה,
ושיעורים נוספים למועדים ונושאים שונים

זכות הפצת תורה ויראה שבגליון זה

לרגל השמחה השרויה במועונו של ידידנו
הגה"ח הרב **דוד זושא שמחה** שליט"א
בלידת הבת בשעטו"מ

יזכו הוריה לרוות רוב נחת דקדושה ממנה ומכל יוצ"ח
ואך טוב שמחה וששון ושיגום כל הימים

ולרגל השמחה בשידוכי ידידנו
איש המעש מסור להפצת המעיינות בכל אוננו ומרצו
הבה"ח **יעקב שרגא גוטליב** שיחי'
עב"ג לבית **יונגרייז** תחי'
יה"ר שיעלה הזיווג יפה ובורא עולם בקנין ישרים זה הבנין
ובכל אשר יפנו תשרה ההצלחה בגו"ר

עימוד ועיצוב:
ואנוהו
05331.05646

תוכן הענינים

ב	במצרים הדעת הייתה בגלות ועתה המידות בגלות
ג	גם המאמין בהשגחה פרטית נמצא עוולות בפרטי מעשיו
ג	מה מועיל דעת ואמונה בה' כיון שעדיין ראשו ורובו במיצר ים המידות
ד	גלות המידות מהעלם הדעת בשעת התאוה
ה	ספירת העומר מיד אחר יציאת מצרים - להכניס הדעת במדות
ה	הטעם שאין לחג השבועות תאריך מדויק
	גילוי השגחה פרטית להצלת האדם מטרתה לבוא לידיעה שה' משגיח על כל פרט
ז	ופרט תמיד
ט	במתן תורה הראשון ניתן הכוח לכל מתנות התורה שבכל שנה ושנה
ט	בשבועות חיבור תורה שבכתב עם תורה שבעל פה
י	'חצבה עמודיה שבעה' ישנם ז' עמודים בתורה המדברים מענין ז' המדות
י	עיקר הכוונה בזמן הספירה לתקן הז' מדות
יא	בבניית האדם את עצמו מתקן דוגמתו בקומת השכינה
יא	כל הוראת חיי אדם תלוי בזמן ימי ספירת העומר
יב	'מהחל חרמש בקמה' - בניית קומת השכינה
יג	'מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי' - תיקון כללי ופרטי המידות
יג	העיקר לטהר עצמו ממוותרות
יד	ג' עצות לקדש תענוגות המוכרחים
טו	'וספרתם לכם' - להאיר את עצמכם
טו	'תנופה' - תנופה לשכינה הנקראת פה
טו	זהירות שלא לאבד אפילו יום אחד מהספירה
טז	כל עוד שנשאר יום אחד מהספירה ניתן לתקן בו את כל הספירה
טז	יישוב שני מימרות הנ"ל יחד
	'מנחה חדשה' - העלאות איברי השכינה בכל חג השבועות באופן חדש שלא היה
יז	מעולם
יז	עד לעתיד לבוא נקראת השכינה 'נערה בתולה ואיש לא ידעה'

ספירת העומר

ספירת העומר - בנין חדש שעדיין לא נבנה מעולם

באמונה בלבד ולא בדעת, והיה זה כדבר רחוק קלוש ונעלם ולא בצורה קרובה ומעשית שאפשר לחיות ולנשום זאת, ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה' (שמות ו ט), שלא היה להם את כוח השמיעה השכלית והמחשבתית האמתית מחמת טרדתם על ידי השעבוד. וממילא נפל הדעת את ה' במיצר י"ם החכמה, כשם שכל מהות גשמית שורשה במושג רוחני, כמו כן מצרים הכתוב כל כך הרבה פעמים בתורה שורשו במושג רוחני הרמוז באותיות תיבת מצרים - 'מיצר ים', והוא מיצר ים החכמה, שעניינו הסתכלות צרה ומבט צר ובלתי נכון על כל הדברים.

ואחר כך בהגיע עת לצאת בני ישראל מעבודת מצרים, על ידי שידוד המערכה והראות אותות ומופתים - אז ניכר גדולתו ורוממותו ועוצם יכולתו על ידי משה רבינו, ויצא הדעת מהגלות, והיינו שנהיה שינוי בתפיסה השכלית של בני ישראל, ופתאום הצליחו כולם לחשוב ולראות הכל בצורה עליונה ואמתית, וגאולה זו נעשתה על ידי המכות, שלא

רבינו בעל ה'אור המאיר' חוזר פעמים רבות על הכלל שכל המעשיות הכתובים בתורה אין זה רק מה שהיה בעבר, אלא קיים תמיד בכל מקום בכל עת ובכל אחד ואחד. וכמו כן ענין יציאת מצרים וספירת העומר שלאחריה קיים גם בזמן הזה בדיוק כפי שהיה בימים ההם. ובכדי להבין זאת נלמד את דברי רבינו על ענין יציאת מצרים וענין ספירת העומר שלאחריה:

במצרים הדעת הייתה בגלות ועתה המידות בגלות

איתא בספרים (ע' פרע"ס שער חג המזלות פ"א) שכמצרים היה הדעת בגלות, ועתה המדות המה בגלות. והכוונה, שטרם הראות אותות ומופתים במצרים, עדיין לא ידעו ולא יבינו פירסום אלקותו יתברך, ויכלתו הגדולה אשר כל יכול לשדר המערכות וגו', וכל זה שכחו מחמת גודל טורח השעבוד את בחינת אלקותם שקבלו מהאבות, אמנם בני ישראל היו מאמינים בני מאמינים גם בעת גלות מצרים (שנ"ט), אולם היה זה

בכך באמת - ועם כל זה כשתתבונן ותסתכל אחרי פרטי מעשיו, נמצא עולתה בו, והולך שוכב בדרך לבו, ולא זר מתאותיו הבהמיות, כי אם מלא פניות ורמאות, ואם בא יבא לידו אחת ממדות המגונות לא יעזבנה, אותו אדם שמצהיר ומבין ויודע שהקב"ה מהווה הכל ומשגיח בכל פרט ופרט, בכל זאת בבוא איזה אינטרס שטותי או איזושהי תאוה ורצון צדדי של הבלי עולם הזה הרי הוא נמשך אחרי זה. והרי זה מורה היות שהמדות המה אצלו עדיין בגלות, ואינו יכול להכניס הדעת והמדע שידע בעצמו לערך תבונתו, שיש אלוק המשגיח בפרטיותו וצפונת מחשבותיו, להכניס כל זאת לתוך הרגשתו ומידותיו, שלכן עם כל זה התאוה גוברת עליו, ונגרר אחרי רוע המדות, ו' תועבות המושכים לאדם למטה לקליפיות, כשם שבקדושה ישנם שבעת ימי הבנין, שהם שבעת המדות הקדושות שעל ידם ברא ה' את העולם, ולכן ישנם שבעת ימים, כמו כן זה לעומת זה ישנם שבעת מדות טמאות, הכוללים את כוחות וסוגי התאוות ומידות הרעות שנצרך לבער.

**מה מועיל דעת ואמונה בה'
כיון שעדיין ראשו ורובו במיצר
ים המידות**

וביון שכן אם כן מה מועיל לו הדעת את ה' ואמונה התקועה בקרב לבו, כיון

נועדו רק להכות את מצרים אלא שעל ידם תצא הדעת מהגלות, עד שמגדלים ועד קטנים גדול שמו יתברך, לדעת שיש בורא עולם ומנהיג ומשגיח. זהו הגאולה שנעשתה ביציאת מצרים, היציאה ממיצר ים החכמה, ותפיסה חדשה לחלוטין על כל הקורה בעולם.

גם המאמין בהשגחה פרטית נמצא עוולות בפרטי מעשיו

אמנם עם כל זה עתה המדות המה בגלות, ולהבין ענין זה שלמרות שהדעת יצאה מן הגלות המידות בכל זאת עדיין בגלות, מביא דוגמא לכך מחיינו אנו, כי עיינו הרואות עתה, אם שואלים לאחד מ'ישראל מאן דהוא, האתה מאמין באמונה שלימה בבורא עולם, שהמציא יש מאין, ומשגיח בפרטי פרטיות דרכי איש ומעלליו ומספר צעדיו, וכמו שביאר רבינו במ"א (פר' וישע) ש'התלבשות רוממות אלקות אפילו כשיוצא לפעלו ולעבודתו עדי ערב וכו', שהוא הבורא ומנהיג ומשגיח בפרטי פרטיות, היוצר יחד לבם ומבין אל כל מעשיהם, ואפילו מספר צעדיו המה לפניו יתברך לזכרון' (פ' לוי' יד טז), והיינו שישנה השגחה פרטית על מנין פסיעות האדם, בכמה פסיעות ילך ממקום למקום, וכשישאלו אדם האם מאמין בכך, יאמר הן, והאמנתי כי אדבר שהו"ה כל הויו"ה, שם הו"ה מלשון שמהווה את הכל, וגם אדם שאכן מאמין

שנים רבות בבית האסורים, בשעת הליכתו לגנוב אכן בשכלו מבין הוא את חומר העונש, אלא שבכל זאת הוא מנסה להדחיק זאת מתודעתו, והולך לעשות זאת בתקווה שלא יתפסו אותו ושאר מיני טצדקי, ואילו היה חושב בשעת תאוותו לגנוב את חומרת העונש שיושת עליו שנים רבות בבית הסוהר לא היה מסוגל לעשות זאת. ואכן בענישה בפועל מנסים לפעול זאת שיהיה ברור וחד לנענש התוצאה למעשיו, כך שתחושה זו תהיה במודעותו כשיתאווה לכך שוב.

המחשה נוספת לגלות המידות למרות גאולת הדעת, ניתן להביא

מילדים המתחילים לגדול מעט. ילדים בני שנה כאשר מביאים להם לבחור בין שקית אדומה מלאה רוח ובין חפיסת שוקולד בוחרים הם בשקית האדומה שצבעה חזק יותר, כאשר גדלים יותר וקולטים את טעם השוקולד בוחרים הם בשוקולד, וילדים גדולים יותר בני שלוש, אם מביאים להם לבחור בין שטר של מאתיים שקלים לבין חפיסת שוקולד בוחרים הם בחפיסת שוקולד, מפני שאין הם מבינים את ערך מאתיים שקל. ילדים הרבה יותר גדולים, בני י" וי"א מבינים היטב ששטר כסף שווה יותר מחפיסת שוקולד ויבחרו בשטר, אולם ילדים בגיל הביניים מצד אחד מבינים את כך שבשטר יש שווי של הרבה חפיסות שוקולד, אולם אין

שעומד עדיין עם ראשו ורובו במיצר ים עם מדותיו, שאינו נקי וזך בהם ממגע נכרי, החלק המעשי הנגרר אחר המדות שקוע בתאוות עולם הזה, ויכול להיות שילכד הם ושלוש בחומר שבעונות ומדות מגונות, וקשה עונשם של מדות. גם אדם החכם מאד יתכן שבחלק המעשי לא יצליח לבצע כפי מוחו ושכלו. ואכן בדורנו, הרבה יש להם השקפה נכונה וידיעות רחבות מאד, אבל בכל הנוגע ליישם זאת בחיי המעשה הרבה פעמים נעלם כל התובנות והרעיונות הטובים, כי גלות המדות חזקה מאד.

גלות המידות מהעלם הדעת בשעת התאוה

האמת היא, כשמתבוננים בתופעה זו, איך באמת קורה שלמרות גאולת הדעת ישנה גלות המידות, שמים לב שבשעה שהתאוה הרעה תופסת את האדם ומשתלטת עליו הרי זה מברית ממנו את הדעת, האדם אינו מצליח להיות מונח בהוייתו והשגחת ה' בשעת תאוותו, העיסוק במידה הרעה כביכול מברית ומעלים את הדעת בה', הוא רוצה להתעלם ולשכוח כביכול מהמידע שלו ולא להיות אכפתי אליו בשעת מעשה.

וגלות המידות ללא גלות הדעת ישנו גם בגשמיות, ולדוגמא אדם שמנסה לגנוב למרות שידוע שאם ייתפס יישב

ספירת העומר מיד אחר יציאת מצרים - להכניס הדעת במדות

ולגודל רחמנותו יתברך ברחם אב על בנים, צונו לספור שבע שבועות תיכף אחר צאתם ממצרים, שתיכף אחר הוצאות הדעת מהגלות - צוה לנו להכניס הדעת בהמדות. וזה עיקר הכוונה של ספירות העומר, להכניס בקרבנו אותה הדעת שקנה בעצמותו בצאתו ממצרים דעת, ועתה יש לו התפשטות הדעת, התפשטות הדעת היינו לפשט ולהכניס את הדעת לתוך הרגשות.

הטעם שאין לחג השבועות תאריך מדויק

חג השבועות הוא היום טוב היחיד שאין לו תאריך מן התורה, אלא תלוי במניין הימים שלפניו, ככתוב (ויקרא כג טז) 'תספרו חמישים יום והקרבתם מנחה חדשה לה'', שאחר חמישים יום אחר ליל הסדר הוא שבועות, וכשהיו מקדשים על פי הראיה באמת לא היה תאריך מסוים לחג זה 'כדתי רב שמעיה, עצרת פעמים חמשה [בה' בסיון] פעמים ששה [בו' בסיון] פעמים שבעה [בז' סיון]' (ר"ה ו).

ומעם הדבר יובן על דרך משל, מהקורא ספר מתח בן שש מאות עמודים, שניסו להרוג מישו והוא ניצל וכדומה, שכל כולו בתוך הסיפור, הוא מרחם על אותה דמות שמנסים להרוג ומצפה ברחמים גדולים שינצל לבסוף, ועד כדי

ביכולתם לבחור בשטר מול חפיסת השוקולד הנצבת לפניהם, כי למרות שדעתם יצאה מהגלות אין ביכולתם להביא את הדעת למידות ולבחירה המעשית, ידיעה זו אינה מצליחה לחלחל למקום הרגשות והמעשים.

ובכל המשל הזה וככל החיזיון הזה, ישנם גם באנשים גדולים, אצל כולנו קיים גלות המידות בערך לגאולת הדעת, כל אחד ברמתו. וכולנו קבלנו בליל הסדר תוספת כוח רוחני של 'ידעתם כי אני ה'', שענין זה שה' מהווה כל דבר יש בו עומקים על גבי עומקים, ועל דרך זה בענין השגחה פרטית, וכדברי השפת אמת (מכתבו לר"ח ניסן, מדפס בשפת אמת ליקוטים) ש'אם כי נדמה לכל אחד שמבין שאין הוי' אחרת זולתו, אינו כן, שיש בזה הרבה הרגשות לאין שיעור', ובכל שנה מתווסף בזה בליל הסדר בו יוצאים ממצרים בכל שנה ושנה, אף על פי כן למרות גאולת הדעת החדשה עדיין יש גלות המידות, ולכן נצרך את העבודה של ספירת העומר, להכניס את תוספת הדעת החדשה בתוך חיי המעשה. וזהו הטעם שימי ספירת העומר אינם יום טוב, אלא ימות החול, כי זוהי עבודתם של ימים אלו להכניס את הדעת בתוך מעשי יומיום. ובעבודה המכניסה את הדעת בתוך המידות יש הרבה מדרגות ורובדים, וכמו שיתבאר להלן.

למרות שיש לו את נקודת הדעת של יום טוב אבל אין דעת זו מתפשטת בתוכיותו ובתוך מידותיו ומעשיו, נקודת הדעת של היום טוב נמצאת בשכל בלבד ולא ברגשות, ודייקא על ידי העיסוק בהרבה מפרטי היום טוב, לימוד המסכתא וההלכות של היום טוב, איזה דבר פלפול על היום טוב, לימוד בספרי חסידות והשקפה על היום טוב, וכדומה, אזי ישנה התפשטות הדעת של היום בתוכי האדם ומתחבר היום טוב לאדם.

וחג השבועות כל עניינו ומהותו, הוא, שאחר שיצאה נקודת ים החכמה ממצירה בחג הפסח, ומתפשטת בתוכי האדם במשך ימי ספירת העומר, דייקא אז הוא זמן מתן תורתנו, וחמישים יום זהו הזמן שלוקח לדעת להתפשט בכל פרטי המידות, מאחר שישנם שבע מידות וכל אחת כלולה משבע, ונצרך להוציא מכולם את חלקי הרע ולהכניס את חלקי הטוב, לצאת ממ"ט שערי טומאה ולהיכנס לנ' שערי קדושה, לצאת מאהבה ויראה רעים ולהיכנס לאהבה ויראה טובים וכו', לכן לחג השבועות אין זמן, אלא זמנו הוא אחרי ה'-תספרו חמישים יום'.

כאשר נראה בדרוש פסח, איך שמציאות מצרים ישנה בכל אדם ובכל זמן, שיציאת מצרים הינה דבר תמידי, ולערך דעתו ועוצם חברתו ואמונתו התקוע בקרב לבו יכנס זה הדעת בבחינת מדותיו, כמה

שלבו פועם במהירות ובדפיקות מואצות. ולכאורה הרי אילו היה מספרים לו לפני קריאתו את תוכן הספר מתחילתו עד סופו בשלש דקות, שגוי ניסה להרוג יהודי וה' הצילו, וכדו', לא היה בכלל במתח, ואם כן מה המתח בקריאתו, הרי תוכן הספר עצמו אינו מותח ואילו הפרטים השוליים הינם רק פרטים שוליים, עץ בית ומכונית וכדו', גובה האיש ודמותו הדמיונית וכו', א"כ מה גורם לאדם שנכנס למתח בקריאתו בספרי מתח. אלא שאמנם הידיעה לחוד אכן אינה מותחת, ודייקא התפשטות הדעת בתוך המידות, ההתחברות הרגשית לתוכן הספר ולתוכן הסיפור זה מה שמותח, שדייקא על ידי זה הוא עצמו נעשה שותף ומתחבר ממש לסיפור שבספר. וככל שחווה זאת יותר האדם מרגיש יותר את הסיפור שבספר והוא יותר בפנים הספר, זהו המשל להתפשטות הדעת במידות. והתפשטות זו עורכת זמן, היא לא נעשית תוך כמה דקות, היא עורכת את זמן קריאת הספר לכל הפחות, כמה שעות או כמה שבועות.

וממנו נלמד לעבודת ה', שבהגיע מועדים לשמחה, אין די ללמוד איזה ספר המבאר את מהות נקודת היום טוב וכדו', שפסח הוא חג האמונה וסוכות חג הדעת ושבועות זמן מתן תורתנו וראש השנה ושמייני עצרת זמני קבלת עול מלכות שמים, אין די בידיעת נקודת כל יום טוב, כי אין זה מחבר את האדם ליום טוב, כי

וזה תועיל לו אחר כך בבא חג הקדוש שבועות, להיות כלי מוכן ומוכשר בקומה שלימה להארת התורה הקדושה, שאז חוזר למציאות הראשון שניתנה התורה לעם קרובו ישראל, בכל שנה ישנה מתן תורה מחדש, ולהלן יתבאר מהו נתינת התורה מחדש, שהרי אין מביאים ספרי קודש חדשים לארון הספרים... ולכן החיוב מוטל להכין את לבו על ידי סוד הספירה, לתקן מלא קומתו בויכוח גדול, שתוכל התורה להאיר אליו בלי שום מונע. וכלל זה נקוט בדרך, לערך הכנתו וויכוח גופו, כמו כן מקבל בחינת תורתו של כל השנה, בחינת התורה החדשה שבכל שנה יש בה ערכין ומדרגות רבים, כיחס הכנת האדם וזיכוכן עצמו כן זוכה לקבל את התורה באיכות נעלית יותר.

ענין התחדשות מתן תורה בכל שנה:

ואיתא בזהר (ס"ג י"ב) **על פסוק** (שמות יט, יט) 'וקול השופר הולך וחוק' וכו', ותוכן דברי קדשו, אשר קול התורה שנתנה אז בסיני עדיין לא פסק, והולך עוד זה הקול להתגלות בכל דור ודור נתוסף חרושי תורה וזיון דאורייתא. כאשר מסתכלים על התורה מעת נתינתה עד היום הזה נראית התורה כפירמידה, בהתחלה היה עשרת הדברות, לאחר מכן התרחבה התורה לחמשה חומשי תורה, לאחר מכן לכ"ד ספרי התנ"ך, ולאחר תקופת הנביאים התרחבה התורה ונכתבה בששה סדרי

שהאדם מונח באמונה ובהבנה הרוחנית זמן רב יותר הרי זה מתפשט לאט לאט לתוכניותו, לבלתי עשות פעולה גדולה וקמנה זולת הבורא, כי אם הכל בהתקשרות, כאלו עומד לפני המלך ורואה מצפוניו ונילווייו, ומלא בושח וכלימה לפניו יתברך.

גילוי השגחה פרטית להצלת האדם מטרתה לבוא לידיעה שה' משגיח על כל פרט ופרט תמיד

אנב, כאן המקום להבהיר, שבימינו אנו קוראים להשגחה פרטית רק לסיפורים בהם נראה השגחתו יתברך סביב הצלת האדם מפגעי עולם הזה, אולם צריך לדעת שזהו זווית אחת בלבד של השגחה פרטית, שמטרתה ללמד לאדם דעת שה' משגיח עליו ורואה מעשיו תמיד בכל עת ובכל שעה, שהרי השגחה פרטית ביסודה אין עניינה שמירה עליונה להצלת האדם מכל מרעין בישין, ואין עניינה דייקא האם יספיק את האוטובוס שרץ אליו או לא, אלא השגחה פרטית כשמה, שה' משגיח על כל פרט ופרט ממעשי האדם, כל מעשה כל דיבור וכל מחשבה שלו, כל הסתכלות שלו וכל הליכה שלו וכו' וכו', וכל מטרת השגחה הפרטית בנוגע להצלת וטובת האדם היא בשביל שילמד ממנה האדם שה' משגיח עליו תמיד ורואה במעשיו ובוחן כליות ולב אם עובדו כראוי.

שאלני איך ספרי קודש אומרים לפני כל חג ומועד שחג זה הוא החג הנעלה ביותר, אם שבועות הוא החג הנעלה ביותר אזי ראש השנה לא החג הנעלה ביותר, וכו'. והשבתי לו מוח ולב האם ניתן לבחור מי מביניהם חשוב יותר... כמו כן לכל יום טוב יש את הנקודה הייחודית האלוקית שלו שבלעדיו לא ניתן לבוא לכל שאר הכוחות האלוקיים של שאר החגים. דוגמא לדבר, חג הפסח מוכרח את חג מתן תורה, שהרי סיפור יציאת מצרים תלוי בפסוקי התורה שבפרשת כי תבוא ובדרשות חז"ל אליהם, ומאידך חג מתן תורה תלוי בחג הפסח, וכנ"ל שדייקא על ידי נקודת הדעת של חג הפסח על ידי התפשטותה במידות בספירת העומר ניתן לבוא לחג השבועות. 'החודש הזה לכם' שהוא יציאת מצרים זהו 'מצוה ראשונה שנצטוו בה בני ישראל שבה היה צריך להתחיל את התורה (ע' רש"י בראשית 6 ב), ו'אנכי ה' אלוקין אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים' (שמות 20), ומאידך שלימות יציאת מצרים היא דייקא במתן תורה 'בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה' (שם 20). והרי זה ממש כמוח ולב ריאות וכבד ושאר איברי האדם שהשמה תלויה בהם (ע' שפת אמת ר"ה מנ"י) העובדים יחד זה עם זה. וכמו כן קבלת עול מלכות שמים של ראש השנה היא ראשית העבודה ובכך תלוי כל עבודת ה', אולם היא גופא תלויה בתורה

משנה, ולאחר מכן בששים מסכתות הש"ס, ולאחר מכן בספרי הראשונים והאחרונים, ספרי קבלה וספרי חסידות וספרי מוסר וספרי השקפה, עד שכיום התורה בבחינת 'עשות ספרים הרבה אין קץ' (קהל יצ"י), וכל הזמן התורה מתרחבת עוד ועוד.

בי מתן תורה לא הסתיים בשנת ב' אלפים תמ"ח, אלא הוא ממשיך להתקיים בכל שנה ושנה ובכל עת ועת. וטעם הדבר, שדייקא מעשינו ודבורנו יש להם גבול מאחר שאנו תחת ממשלת הזמן, אבל הקב"ה שהוא אין סוף ולמעלה מן הזמן גם כל מאמריו ודיבוריו חיים וקיימים לעד ומתחדשים בכל רגע ורגע, דיבורו של הקב"ה הוא דבר תמידי, כשם שמאמר הקב"ה יהי רקיע ושאר מאמריו מהווים את הבריאה בכל רגע ורגע כל הזמן (ע' שער הייחוד והאמונה פ"ב), כמו כן דיבור הקב"ה 'אנכי ה' אלקיך' ושאר הדברות הינם תמידיים בכל רגע ורגע כל הזמן. ובכל שנה בחג מתן תורתנו מקבלים אנו את מתן תורה השנתית, ומתקבלת הרחבה העמקה והרגשה בתורה שיכולה לשנות את האדם מן הקצה אל הקצה, ולאחר מכן בפרטיות בכל יום ויום יש את פרטי מתן התורה של אותו היום.

והאמת היא שכל חגי ומועדי השנה תלויים ונעוצים זה בזה, כל חג מקבל ומשפיע לכל החגים האחרים. אחד

השבועות מקבלים את הכוח הכללי של התפשטות התורה של אותה השנה. בשבועות מפטירין במרכבת יחזקאל, שתחילתה 'ויהי בשלושים שנה ברכיעי בחמשה לחדש' (יחזקאל 6 ב), ולכאורה נבואה זו שייכת לחודש תמוז בה נאמרה, ואולי י"ל שבא ללמדנו שדייקא על ידי שבועות נעשה האדם כלי למעשה מרכבה, וגם גילוי המרכבה שמתגלה בה' תמוז שרשו בקבלת התורה שבשבועות, זהו הלימוד של הפטורה זו.

בשבועות חיבור תורה שבכתב עם תורה שבעל פה

ונודע מספרים, שעתה בהגיע חג הקדוש, מתחברים שני תורות תורה שבכתב עם תורה שבעל פה, הן תורה שבכתב והן תורה שבעל פה שניהם נתקבלו בסיני, תורה שבכתב כמות שהוא ותורה שבעל פה נמצאת בתוכנו, וכל הזמן נשמות ישראל מוציאים ומגלים בה עוד חידושי תורה, ובשביל חידושי תורה שבעל פה מוכרח להיות ייחוד וחיבור תורה שבכתב יחד עם תורה שבעל פה ועל ידי נעשים 'דברי תורה פריץ ורביץ' (מגינה ג), ויש בתורה שבעל פה תוספת וריבוי.

שסודה של תורה שבעל פה במלכות, ולכן נקרא תורה שבעל פה, "לרמוז שלתורה זו הוא הפה הכינוי למלכות, ולכן כל לימוד תורה שבעל פה היא בפיות

הקדושה, בכל פסוקי מלכויות זכרונות ושופרות ש'בתורתך כתוב לאמר', והרי זה כמעגל האחוז זה בזה.

במתן תורה הראשון ניתן הכוח לכל מתנות התורה שבכל שנה ושנה

וחבל היה בכח תחלה, בקול שופר של מתן תורה. בחג מתן תורה הראשון ניתן הכוח של מתן תורה לכל הדורות, והרי הוא כגרעין הראשון שממנו התפשטו רבבות עצים שישנם כיום בעולם, וכאריה הראשון בבריאה שכל רבבות האריות שבעולם נולדו ממנו, וכאדם הראשון שכל מליאדי בני האדם כולם ממנו. ומשמעות 'חוק', פירש בוזהר כמה דאת אמר כלי מחזיק ארבעים סאה, כמו כן על התורה נאמר שהיא 'אלפים בת יכיל' (מלכים א' 1 טו) מכיל הרבה, רצונו לומר תורתנו הקדושה היא בת יכול להחזיק בתוכה הרבה, ואותן החידושים שעתידין להתחדש עד ביאת הגואל במהרה בימינו ומורה צדק מחזקת חבל בכת.

ולכן אנו מברכין ברבות התורה 'נותן התורה' לשון עתיד והווה ולא 'נתן' לשון עבר, מורה היות שלא נפסק עדיין נתינת התורה, והוא יתברך נותן עוד בכל שנה ושנה בהגיע זמן מתן תורתנו, וכל אחד ואחד מישראל לערך הכנתו וזכות קומתו כמו כן זוכה לקבל הארת התורה מחדש, כל יום יש התפשטות התורה, ובחג

עיקר הכוונה בזמן הספירה לתקן

הז' מדות

כלל היוצא, שזה עיקר הכיוון בענין הספירה בין פסח לשבועות, לתקן הז' מדות להבנים בהם הדעת, על דרך היתבונן (משלי כד, ד) 'ובדעת חדרים ימלאון'. וכן כתב גם בקדושת לוי (פר' אמור ד"ה או יצאך וספרתם לכם), וז"ל: 'זה סוד הספירה, שבשבוע הראשון אנחנו חפצים באהבתו, ובשבוע השניה אנחנו חפצים ביראתו, ובשבוע השלישית אנחנו חפצים שיתפאר בנו כאב המתפאר בבנו, ובשבוע הרביעית והחמישית שנאמין באמונת הבורא ברוך הוא, ובשבוע השישית שנהיה אנחנו דבוקים ומקושרים בעבודתו, ובשבוע השביעית שאנחנו ממליכים אותו על כל העולם כולו ועלינו. לכן אחר שאלו המדות נמשכים מהבורא ברוך הוא באלו ימי הספירה, יש לאדם בימי הספירה להתבודד ולעבוד את ה' אלקינו, כיון שבאלו הימים נמשכים אלו המדות הישרים לעמו בית ישראל. ובפרט בעת הספירה יש לאדם לשמוח ולדבק את עצמו באלו המדות ישרים, כיון שאדם חפץ שמידות ישרים ימשוך בו, כמאמר חכמינו ז"ל (מכות ג, ט) בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו, עכ"ל.

ויש להוסיף על דבריו, דבמהרש"א (מכות טז) כתב, וז"ל: 'לא קאמר שמוליך אותו הקדוש ברוך הוא, אלא מוליכין אותו, והוא ע"פ מה שכתבנו בכמה

בני ישראל, שהפה רומז למלכות שמים, ובני ישראל נושאים אותה, ותורה שבכתב הם אותיות המחשבה אותיות הכינה, ותורה שבעל פה הם אותיות הפה בחינת הדבור, וכשם שדיבור האדם יונק מכוח המחשבה, שעל ידי המחשבה ביכולתו לדבר, כמו כן תורה שבעל פה יונקת מתורה שבכתב.

'חצבה עמודיה שבעה' ישנם ז' עמודים בתורה המדברים מענין ז' המדות

ובתיב (משלי ט, ב) 'חצבה עמודיה שבעה', שיש ז' עמודים בתורה, המדבר מענין ז' מדות, עמוד אחד מדבר מאהבת הבורא, ואם האדם שנגרע מעבודתו מדת האהבה, עצה היעוצה ילמוד בתורה מעמוד האהבה, עד שיכנס בקרבו להתלהב באהבת הבורא ברוך הוא, וכן אם חסור מדות היראה, אזי יעסוק בתורה מעמוד היראה, עד שיכנס בקרבו ויראהו יתברך, ויתמלא מלא בושח לירא מפניו יתברך, וכדומה לשאר ז' המדות יכול לעורר לבו משבעה עמודים שבתורה. ואין מבואר בדברי רבינו האם כוונתו לספרי מוסר ומאמרי חז"ל המדברים בענייני אהבה ויראה וכו', או שבכללות לחלוקת תורה שבכתב לשבע, שחמשה חומשי תורה יש להם חלוקה לשבע, שחומש במדבר נחלק לשלש (ע' שבת קט"ז), וכל חלק ממנו שייך למדה אחרת. וצריך תלמוד.

חשיבות ונחשב שותף בבניין, אבל לפי הכתוב בדברי רבינו כאן י"ל 'הבונה כמה יבנה ויהא חייב' כמה ואיך יבנה האדם את קומת השכינה 'הבונה כל שהוא' כל שבונה את 'הוא', שבונה את עצמו, בזה בונה את מלכות שמים.

וביזון שנמחרו להפשיט מעליהם כל שיורי חלאת זוהמת, ואז הוכשרו ישראל להיות לו יתברך, והוא להם לאלקים, ככלה המובנת לחתן להבניסה לחופה, והיינו לחבר שתי תורות, תורה שבכתב בתורה שבעל פה, חופה זו יוצרת את החיבור בין תורה שבכתב לתורה שבעל פה, בנין קומת המלכות בתיקון וקישוט מדותיה עם תורה שבכתב, ותגיע אליו גם כן הארה עליונה, בגלל שהיה שותף בתיקון וקישוט המלכות גם הוא מקבל תוספת כוח לחדושי תורה.

כל הוראת חיי אדם תלוי בזמן ימי

ספירת העומר

אשר נודע כל הוראת חיי אדם תלוי בזמן הזה, וכאשר הארכנו מזה במקום אחר, וכתוב כן גם מהרש"ש ועוד מקובלים שבימי ספירת העומר תלוי כל השנה, ובשפת אמת (פסקי תרנ"ד) הביא 'דאיתא בזוהר הקדוש תצוה דכל השנה תליא בשבעה שבועות אלו, ומי שמתקן אלה הימים כראוי אין צריך להיות נשפט בימי הדין דתשרי, עיין שם', כי מאחר שבונה את עצמו בקומה הרוחנית אזי

מקומות שכל מחשבה ודיבור ומעשה האדם הנה הוא בורא לו מלאך לפי ענינו אם לטוב אם לרע, ועל כן אמר 'בדרך שאדם רוצה לילך' וכו', כפי רצונו ודעתו של אדם מוליכין אותו אותן המלאכים הנבראים מאותו רצון ומחשבה אשר בו, עכ"ל. ונמצא שכאשר אדם מקבל על עצמו במחשבתו לשנות את אהבתו או יראתו לטובה זוכה על ידי מחשבות אלו למלאכים שמסייעים אותו.

בבניית האדם את עצמו מתקן

דוגמתו בקומת השכינה

וביזון שתיקן את עצמו בקומה בגויה משבעה מדות הקודשים בקדושה וטהרה, אין זה משפיע ומשנה רק את האדם עצמו, אלא על ידי זה - אזי נתקן דוגמתו קומת השכינה, שכינה היינו התגלות ה' בעולם הזה, ועל ידי שבר ישראל מתקן את עצמו הרי הוא גורם שבשכינה יהיה בנין מתוקן בדוגמת תיקונו, כמבואר למעלה שתולה בזכותם.

וי"ל שענין זה רמוז בפרק הבונה במסכת שבת, דבכללות בפרק הבונה גנוז כוח הבניה, ולכן דייקא שם רמוזים סודות אותיות הא' ב' (שם קד), כי באותיות נבראו ונבנו שמים וארץ, ולשון המשנה בריש הפרק (ס' ע) 'הבונה כמה יבנה ויהא חייב הבונה כל שהוא', והפני מנחם ביאר (ע' עקב עשנ"ה) שבבנין מלכות שמים אפילו בנין כל שהוא יש לו

שמושקע בהם תמיד, ואז מתחיל להתחרט ולתתות על הראשונות וכו', וכמוהו מהזמירות מומר בקרבנו את הקליפיות ממדות המנונות שמרגיש בעצמו, ע"ש עוד. וזהו גם עבודת הצדיקים שמחצדי חקלא, שחורשין וכורתין תמיד קליפיות, את ההסתכלות המגושמת והלא נכונה, על ידי שמגלים את הרבש"ע בעולם.

ולכן נקראים הצדיקים בנאים, 'אל תקרי בניך אלא בוניך' (נדרים סד.), כנוכר שבונים ומתקנים אותה בקישוטיה ותבשיטה, כל מה שהאדם מתקן את עצמו השכינה נבנית בכך בעוד קומה, לחיותה מהור ונקי מכל מום נגיעת חצונים חס ושלו, למחרה ולקדשה, והיתה לאיש ביהוד וזווג תורה שבכתב עם תורה שבעל פה.

וזוהו 'מהחל חרמש בקמה', כלומר בקומה של השכינה, להכינה ולסעדה בתיקון מדותיה, מלמדה התורה לאדם דעת, במה נאות לו לגרום כבה, איך יעשה זאת, ובעצה יגיד עשה זאת - התורה נותנת לאדם עצה, תחל לספור לך שבעה שבועות, שכל שבעת מידותיו יהיו משועבדים לעבודת ה', ובהם ומהם בעשות מלאכתך למלאכת הקודש עבודת ה' יתברך בתמימות ובאמת, להתנהג את עצמו ו' מדותיו כפי ענין הספירה דבר יום ביומו, לפי הכוונה והמדה השולמות, בזה נאות לך לגמור בבי טוב, לבנות קומתה להכינה

כבוא הדין הגשמי אינו נידון בזה, כי הוא חי בעולם הרוחני, וזהו מה ש'כל הוראת חיי אדם תלוי בזמן הזה'.

'מהחל חרמש בקמה' - בניית קומת השכינה

ולזה רומז הכתוב בפסוק (דברים טו, ט) 'מהחל חרמש בקמה תחל לספור שבעה שבועות', כלומר 'מהחל חרמש' לשון חרישה, בפשטות חרמש פירושו קצירה, ואולי מבאר רבינו שחרמש אותיות מחרש מלשון חרישה, ויותר היה נראה שהוא טעות סופר וצריך לומר 'קצירה', כי הצדיקים נקראים מחצדי חקלא, שקוצרים את השדה, על שם שחורשין וכורתין תמיד קליפיות, לבלי יאחזו שמין מנהו בחקלא קדישא, וכל עצמם ומנמתם של המחצדי חקלא לבנות קומתה בשלימות,

ובנותן טעם להביא את מה שכתב רבינו כתב במ"א (ר"ה), וז"ל: 'חז"ל אמרו (לשם ס"א נסח שפירא) למה נקרא 'פסוקי דזמרה' על שם שמומרים הקליפות, ולכאורה מי האיש שראה אפילו פעם אחת קליפות מומלים לארץ בבית המדרש, אמנם הכונה שמומר הקליפיות מקרב לבו ועצמותו. על דרך משל, באומרו 'גדול ה' ומהולל מאוד', מתחיל לשוב אליו יתברך, ונותן אל לבו האמנתי כי אדבר גדול ה' ומלא כל הארץ כבודו, אם כן למה עשיתי ככה, כזאת וכזאת עשיתי, כי ידע איניש בנפשיה גריעות ערכו ומחשבותיו הפרטים

להתחיל מהפרטים, כאשר האדם מתחיל לתקן את 'גבורה שבחסד' לשמור פחות על כספו ופחות להיות שקוע בכך אלא לסמוך ולבטוח על ה', ומתחיל לתקן את 'תפארת שבחסד', לא להתפאר בתאוותיו, על ידי שמתקן כל הפרטים אזי מצליח להוציא את כללות מדת האהבה, ועל דרך זה שאר המידות. זהו המצוה למימיני יומי, פרטי המידות, ועל ידי תיקון פרטי המידות לבוא למצוה למימיני שבועי, כללות המידות. ובגדרי כלל ופרט אלו ישנם כמה וכמה אופנים, ואכ"מ.

ובנוגע למעשה, בדורנו קשה מאד להיתפס לפרט מסוים ולעבוד עליו יום שלם, והעבודה בזה, בפרט למתחילים, הוא לקיים הכתוב (משלי ג ט) 'בכל דרכיך דעהו', שעל ידי זה מתקיים המשך הכתוב 'והוא יישר אורחותיך', כמה שזוכרים יותר את ה' ושבאנו לעולם רק לעבדו יתברך, ממילא מתקן ה' גם את השליחות היומית על ידי זה. והאמת היא שכל ניסיונות כל יום ויום בנויים על כוחו של אותו יום, ועל ידי שהאדם מקיים 'בכל דרכיך דעהו' כמה שיותר, ועל ידי זה עומד ומתגבר בניסיונותיו ממילא נתקן גם התיקון הפרטי של אותו היום. זהו הדרך הבטוחה ביותר בעבודת הספירה, ובפרט בשלב ראשוני.

העיקר לטהר עצמו ממוותרות

והיינו העיקר לטהר את עצמו ממוותרות.

ולסעדה, עד עת בא זמן היחוד להכנס הכלה לחופה בנוכח. וי"ל בדרך רמז שלכן ספירת העומר וברכתה בעמידה, ודורשים זאת מכתוב הנ"ל 'המחל חרמש בקמה' אל תיקרי בקמה אלא בקומה, וללמדנו בא שבונים את קומת השכינה בספירת העומר, ולכן אין לו לאדם לישיב במנוחה בעת הזאת, אלא לעמוד על מלאכתו.

'מצוה למימיני יומי ומצוה למימיני שבועי' - תיקון כללי ופרטי המידות

ועתה תחזה אם עיני שכל לך, עד היכן רמוזו בדבריהם, שאמרו חז"ל (ר"ה טו.) 'מצוה למימיני יומי ומצוה למימיני שבועי', שצריך לספור כל יום ויום וכל שבוע, להורות שבלתי אפשרי להכינה ולסעדה בקומה בנויה כל צרכה כי אם בתיקון מדותיו בכלל ובפרט, להיות בהירים וזכים ממום ומגע נכרי המורה שבע תועבות.

ולדוגמא, תיקון מדת החסד בכלל היא תיקון מידת האהבה, לצאת מאהבת עולם הזה לאהבת ה', אולם בתוך זה ישנם פרטי פרטים, דברים הנלוים לאהבה, ולדוגמא 'גבורה שבחסד' הוא מה שהאדם ירא לאבד את מה שאוהב, 'מרבח נכסים מרבח דאגה', ועל דרך זה במדת היראה יש חלקים שונים ורבים בתוכה, ולדוגמא שהאדם אוהב מה ששומר עליו מפחדיו, שזהו 'חסד שבגבורה'. ובכדי לתקן המידות מוכרחים

הראיה, וממנו נלמד לכל שאר הדברים, וז"ל: 'דוד המלך עליו השלום אמר בתהלים (קט"ו) 'העבר עיני מראות שוא בדרכיך חייני' וכו', [ומבאר שעל ידי 'בדרכיך חייני' זוכה האדם ל'העבר עיני מראות שוא'], אם יוצא מפתח ביתו ופגע בבהמות טהורות הראויין לקרבן - יחשוב בדעתו שהקב"ה צוה לנו להקריב קרבנות, ואם פגע בבהמות ובחיות טמאות - יחשוב בדעתו איסור אכילתן, וכן אם פגע בגוי יחשוב בדעתו איסור חתנות, וכל איש ואיש כל אחד צריך לחשוב לפי ידיעתו ולפי לימודו, והוא ענין גדול מאוד, שהוא מכניס העינים בקדושה בגוונין דעינין' עכ"ל.

והאמת היא שכל אדם רואה את מה שרואה ברחוב כפי מה שהוא, קבלן רואה בכל מקום מה ואיך ניתן לבנות, גג, שטח אחורי, שטח מאושר וכו', מי שאוהב מכוניות רואה כל הזמן מכוניות חדשות וישנות ומכונית שאף פעם לא ראה וכו', והאוהב את מין הצומח רואה כל הזמן צמחים ועצים, ואדם שהוא תורני וחי את התורה רואה בכל דבר בבריאה את התורה. וכעין שזקני ה'פני מנחם' זי"ע בכל דבר ראה תורה, תמיד בכל דבר שהיה בסעודת שבת מיד היה מוצא פסוק או מאמר חז"ל, וכאשר פעם נכנסה הקפוטה שלו בתוך שמן מיד הזכיר הכתוב (דברים לג מד) 'וטובל בשמן רגליו' וכל כיו"ב. וגם מי שעדיין אינו איש תורני כל

ויש להדגיש שלא רק מותרות אכילה ושתייה, ולא רק דירה גדולה ורחבה ביותר, הינם מותרות, אלא כל קריאת ושמיעת חדשות ופטפוטים מיותרים הכל בכלל מותרות. ומשל הנפש היא ככדור פורח שמצד עצמו עולה למעלה, אלא ככל שמקשרים אותו יותר לקרקע אין ביכולתו לעלות למעלה, כמו כן הנשמה מצדה עולה מעלה במסילה העולה בית א-ל, וכל המותרות שיש לאדם מקשרים את נשמתו בכוח למטה, ואחר כך כאשר מנסה לעלות מעלה אינו מצליח ואינו יודע למה. וכמובן, שמה שהאדם צריך אין לו להתנזר מכך, אבל צריך האדם שלא לקשר את עצמו חזק לעולם הזה, שלא יהיה צריך כל כך הרבה.

ג' עצות לקדש תענוגות המוכרחים

ואפילו תענוגות בני אדם המוכרחים בהם שבלתי אפשרי וזולתם, גם זאת יקדשם לעשות בהתקשרות, לעשותם בצורה נכונה, וכוונת רבינו כפי שכותב בשאר מקומות לדעת בכל דבר את משמעותו הפנימית, כוונת האכילה וייחודים עליונים, וכבר נתבאר במ"א שבנוגע אלינו ישנו אופן פשוט יותר, לעשות כל דבר לשם שמים, לאכול בשביל שיהיה כוח לעבוד את ה' וכו'.

ונתחדש לי בימים אלו אופן נוסף השווה לכל נפש בעבודה זו, על פי דברי הקב הישר (פ"ט) בנוגע לחיקון

התורה כמדובר, ואין לך הנאה ותענוג גדול מזה, אין לו לאדם לחשוש מלאבד תענוגים גשמיים, כי יזכה לתענוגים העליונים שהינם שורש ומקור התענוגים, בבניית קומת השכינה יש את התענוג האמתי, נהיה שייכות עם ה' שהוא מקור התענוגים כולם.

'תנופה' - תנו פה לשכינה

הנקראת פה

ואומר 'מיום הכיאתם את עומר התנופה', רצה לומר, מיום שאתם רוצים להעלות את השכינה הנקרא 'תנופה', כדברי הינוקא בזהר (ס"ג קס"ג, מא' 'תנופה' תנ"ו פ"ה, כמה דאת אמר (י"מס י"ג, טו) תנו כבוד לה', תנו פה היינו תנו מלכות הנקראת פה, והיינו התגלות כבוד שמים, ירצה 'תנו כבוד' כינוי לשכינה הנקרא כבוד, 'לה' לעשות יחוד שלא ישפיע משפע ברכה עליונה - כי אם למקום הראוי שכינת עוינו, שכל השפע שבא לעולם יבוא דרך התגלות ה' שזהו השכינה, וזהו 'תנו פה' מלכות פה ותורה שבעל פה וכו', לחברה וליחידה עם תורה שבכתב, כמבואר למעלה שזהו עיקר מגמתנו להגיע לחג הקדוש, לזכות לחבר שתי תורות כנובר.

זהירות שלא לאבד אפילו יום

אחד מהספירה

ואומר 'שבע שבתות תמימות תהיינה', להורות מאמרנו שדברנו עד הנה, שיחיה שלם בפרטי מדותיו בכלל ובפרט

כך ירגיל את עצמו לראות בכל דבר את שייכותו לתורה ועל ידי זה יחבר כל דבר לשרשו וינצל מראות שוא.

כי אם יחדל אדם להשכיל להטיב דרכיו, ולכפול שמירתו לבלתי יגרר אחרי המותרות, סכנה אליו פן ואולי ילכד חס ושלום ברשתו של היצר הרע, וכזה מגביר על עצמו חס ושלום תגבורת ז' הפכיים בו' מדותיו, להנמטו מדרך הישר והנכון, היצר הרע אינו מתחיל להפיל את האדם מחטאים, אלא ממותרות, אכילה שתיה קריאה שמיעת נגינה המיותרים, שעל ידי זה מפילו לבסוף לגמרי. וכשמקלקל מדותיו פוגם במדות עליונים, וממילא נפגם קומת השכינה כביכול, כאשר יהודי אינו מתקן את רומתו ממילא יש פחות השראת השכינה וכביכול יש פחות התגלותו יתברך בעולם, לערך אחיות נשמתו בקומתה.

'וספרתם לכם' - להאיר את עצמכם

ולזה יצו הא-ל 'וספרתם לכם', אומרו 'לכם' לכאורה מיותר, אמנם להורות בא, 'וספרתם' משמעו לשון ספירות ובחירות, כלומר, תאירו ותספירו לעצמיכם באמצעות מצות ספירות העומר, וזהו תיבת 'לכם' לסיבתכם ולמהרתכם.

וכדברי זוהר וספרתם לכם דייקא, כמה דאת אמרת וספרה לה שבעת ימים, לה לעצמה, אוף חכא לכם לעצמיכם, לטובת הנאתכם, שתוכו אחר כך להארת

וכמו כן בבניית קומת האדם וקומת השכינה בימי הספירה שאם חסר לאדם אפילו יום אחד הרי הוא בעל מום ח"ו.

כל עוד שנשאר יום אחד מהספירה ניתן לתקן בו את כל הספירה

ובאן המקום להזכיר את צד החיזוק שכנגד זה, הכתוב בעבודת ישראל (ליום שני של פסח), וז"ל: "עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום", רצה לומר כשלא עשה תשובה ולא העיר את עצמו תיכף בתחילת ספירת העומר, אל יאמר שאין לי עוד תקוה, אלא 'עד ממחרת השבת השביעית תספרו', רצה לומר כל זמן שיש אפילו יום אחד מהספירה 'תספרו', רצה לומר תוכל להאיר ביום זה כל החמשים יום על ידי תשובה, עכ"ל.

יישוב שני מימרות הנ"ל יחד

ובכונן דא צריך לדעת את המעשה שהיה אצל אחד מאדמורי"י קרלין שהסתובב עם קופסת טבק ואמר שמי שיריה מהטבק שבקופסא זו לא ילך מן העולם בלא תשובה, אבל מי שישמוך על כך אינו שווה אפילו שמעך טבק. וכמו כן בנוגע לעתיד אין לו לאדם להרגיע את עצמו לישון על מיטתו בכל ימות הספירה עד יום האחרון, אלא יש לו לאמץ את דברי רבינו שאפילו יום אחד שנאבד הרי זה בעל מום ח"ו, אולם בנוגע לעבר 'אל

כמבואר למעלה, ומאד יירא ויפחד מדברי הוזהר שזכרנו 'וכד מטי להאי יומא וחושבנא לא אתאביד מניה', וכמ"ש רבינו במ"א (לעיל פרק דרוש לספירת העומר) 'ואמרו בזוהר (ס"ג כ, ב, נח, ט, ו) ומאן דמטי טהור להאי יומא, וחושבנא לא אתאביד מניה, כד מטי להאי לילה וגו', אשתכח דמלכא עלאה ומטרוניתא וחברייא, מדורהון כחדא, ולא מתפרשין לעלמא, דהא הוא דבתיב (טהלים טו, ב, ג) מי יגור באהלך וגו', הולך תמים ופועל צדק, מאן אינון, דמתקני למטרוניתא בתכשיטה, וכל חד פועל צדק אקרי'. -] כאשר האדם בא טהור ליום השבעות והחשבון של ספירת העומר לא נאבד ממנו, כאשר בא ליל שבועות הרי הוא מוצא את המלך העליון והשכינה הקדושה והחברייא ששוכנים יחד ולא פורשים לעולם].

שישכיל באמת לבלתי יתאביד מניה ח"ו, שום חשבון מתקון מדותיו, ואוי יהיה בעל מום ח"ו כנוכח, וחוטא אחד יאבד טובה הרבה, והיינו שאפילו אם חסר לאדם רק יום אחד כר הוא בעל מום, והרי זה על דרך משל שיאמרו לאדם שיבנה מבוך בובה בצורת אדם וכשיגמור לבנותה יאמרו לו כעת תשיל את גופך ותיכנס לתוך הבובה שיצרת, שאם יחסר איבר אחד יהיה חסר לו זאת להמשך כל חייו, ומשל זה הוא הקורה ביציאת האדם מהעולם הזה שמה שהספיק לבנות בקומתו הרוחנית זה בלבד מה שיש לו.

כאשר דברנו מזה כמה פעמים, שאין יום אחד דומה ליום ב', ולא תפלה לתפלה, ובפרט יחוד הכללי הנעשה בכל שנה בחג הקדוש, בודאי נעשה בבחינה מחודשת שלא היה כזה מקודם, אשר בכל שנה ושנה נעשה בחינת יחוד חדש, וכן נוהג וחולך עד ביאת הגואל, לא נגמר עדיין היחוד בשלימות, כי אם מעט מעט בהמשך הזמנים, כפי ערך כשרון פעולות התעוררות התחתונים.

עד לעתיד לבוא נקראת השכינה 'נערה בתולה ואיש לא ידעה'

ולכן נקרא השכינה 'נערה בתולה ואיש לא ידעה' (בראשית כד, טז), כלומר, שלא היה עדיין מיום הבריאה לגרום יחוד אמיתי שעלה ברצונו הפשוט, עד לעתיד שאז תהיה השכינה הנקראת נערה כביכול בחינת נשואה בגמר היחוד. וזה שרומז הכתוב 'ואיש לא ידעה', לא היה עדיין איש צדיק בארץ לגרום יחוד אמיתי.

ולכן בכל שנה בהגיע חג הקדוש הזה, נתוסף אצלה כביכול בחינת יחוד מחדש משנה שעברה, ולזה בא הרמז בתורתנו הקדושה 'והקרבתם מנחה חדשה לה', 'חדשה' רואי, ועיין בדרוש שבועות עוד מעטין זה.

ה' יעזור שנוכל להכין עצמנו כראוי לחג השבועות, לבנות קומת השכינה כל

יאמר שאין לי עוד תקוה' אלא כמה שיתאמץ בוודאי ישלים לו ה' את כל החסר 'לק-ל גומר עלי'.

'מנחה חדשה' - העלאות איברי השכינה בכל חג השבועות באופן חדש שלא היה מעולם

ואומר 'והקרבתם מנחה חדשה', מנחה כינוי לשכינה, ירצה לרמוז היינו בגשת בני ישראל לעשות בחינת יחוד, לחבר את השכינה הנקרא 'מנחה חדשה' לעולמות עליונים, ולכן אמרה התורה 'מנחה חדשה', להורות כי אינו דומה מה שמעלים ומגביהים איברי שכינה שנה זו לשנה אחרת, כל שנה הינו עולם חדש, על דרך עליית בחור מחיידר לשיבה, משיבה קטנה לשיבה גדולה וכו', כמו כן כל שנה היא מציאות חדשה, ובכל שנה לא רק שהאדם עולה למקום חדש אלא הוא בעבודתו בונה את המקום החדש, וכל עוד שמרבה בהשגה לעבוד עבודת בוראו באמצעות התלבשות מדרגותיו וחברתו החזקה לפשוט אותו יתברך מבחינת התלבשותו, ומעלה מחשבה הנאצלה לקדימת המחשבה, ובפרט עתה בחג השבועות יחוד הכולל, התחברות שתי תורות, תורה שבכתב עם תורה שבעל פה, ומעלה מלכות לעולם המחשבה, אזי נקרא מנחה חדשה, שלא היה בחינת העלאות איברי השכינה בענין כזה מיום הבריאה.

נעשה כל אחד מאתנו את המוטל עלינו
בתיקון ובנין קומת השכינה, ה' ישרים את
כל החסר, וכמו שכתוב בספרי קודש
שמסירות נפש של יחיד יכולה להשלים
את כולם. ונזכה ל'בכל דרכיך דעהו',
ולזכות להאיר את הימים ואת עצמנו
כראוי, ויגלה כבודו במהרה.

אחד בתפקידו ושליחותו בפינתו בקומת
השכינה, והאמת שצריך את כל כלל
ישראל לתיקון כללות קומת השכינה, אלא
שכשם שבזמן אחר שעושה האדם את מה
שביכולתו כתב בעבודת ישראל שלקל
גומר עלי ודי ביום אחד לתקן את כל
הספירה וכו"ל, כמו כן גם בנפש, כאשר

